

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové

a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: V. L. N.,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupený obecným zmocněncem V. J. N.,
bytem X,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2018, č. j. MV-148742-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručitou dne 26. 3. 2018 původně Městskému soudu v Praze a následně postoupenou soudu zdejšímu, domáhá

zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná k odvolání žalobce změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 20. 10. 2017, č. j. OAM-1937-18/ZR-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že výrok I. zní „*platnost povolení k trvalému pobytu se ruší podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.*“; a ve zbytku žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Změna rozhodnutí směřovala k tomu, aby výroková část prvostupňového rozhodnutí obsahovala pouze jediný důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a to s odůvodněním, že pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody naplňuje podmínku plynoucí z právě uvedeného ustanovení). Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospělo k závěru, že se žalobce svým jednáním opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku, neboť byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dnů ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

2. Žalobce namítá, že napadené i prvostupňové rozhodnutí trpí zcela zásadními vadami, které žalované neumožnily kvalifikované posouzení skutečné situace žalobce. Napadené rozhodnutí není přiměřené okolnostem případu. Rodinné vazby žalobce jsou mnohem hlubší a významnější. Žalobce uvědoměle přijal a vykonal jemu uložený trest odnětí svobody a pro své řádné chování byl z výkonu trestu dokonce podmíněně propuštěn. Trestní soud mu přitom trest vyhoštění ani zákaz pobytu v České republice neudělil, žalobce je tak za své jednání žalovanou trestán podruhé. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nepochybně nepřiměřený zásah do jeho (rodinného) života. Zrušení trvalého pobytu žalobce nepředstavovalo úkon z úřední povinnosti, žalovaná (resp. ministerstvo) využila zákonné možnosti. Podklady pro vydání rozhodnutí nebyly aktuální, jelikož byly shromážděny několik let před vydáním (prvostupňového) rozhodnutí. Žalobce se integroval do české společnosti a vede spořádaný rodinný život, naopak k zemi původu žalobce nemá žádný vztah a nemá tam žádné zázemí. Žalobce žádá, aby bylo přihlédnuto k jeho chování v době výkonu trestu odnětí svobody a po jeho propuštění, k době uplynulé po jeho propuštění a v té souvislosti k absenci jeho nebezpečnosti, a zejména pak k jeho pevným rodinným vazbám, aby na území České republiky mohl žít plnohodnotný život. (pozn. soudu : v podrobnostech je argumentace žalobce rozvedena v rámci posouzení jednotlivých žalobních bodů). Žalobce závěrem konstatuje, že odvolání proti napadenému rozhodnutí podané prostřednictvím jeho tehdejšího zástupce, je bohužel nepřesné a trpí vadami k jeho tíži (z nedostatků žalobce dává za příklad, že bylo uvedeno, že žalobce žije v České republice až od svých 13 let či že chyběla zmínka o jeho přítelkyni).
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje, aby byla žaloba odmítnuta, jelikož žalobce podal dne 27. 3. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany a podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se na žalobce jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany zákon o pobytu cizinců již nevztahuje (žalobce by tak nemohl být v postavení držitele povolení k trvalému pobytu, i kdyby soud žalobě vyhověl). Žalovaná dále odkázala na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť v nich byly řádně vypořádány námitky žalobce,

který v žalobě nepřichází s žádnou novou relevantní argumentací. Pro případ, že soud žalobu neodmítne, navrhuje žalovaná žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť souhlasy žalobce i žalované se presumují, jelikož ani na výzvu soudu nikdo z nich nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 26. 8. 2013 bylo zjištěno, že žalobce byl v České republice dvakrát odsouzen, a to za trestný čin porušení práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, a dále za trestné činy nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu a ohrožení pod vlivem návykové látky. Za první z uvedených trestných činů byl žalobce dne 30. 4. 2008 odsouzen Okresním soudem v C. k trestu odnětí svobody na 11 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců (věc vedená pod sp. zn. 7 T 24/2008). Dne 30. 12. 2010 se žalobce osvědčil. Podruhé byl žalobce odsouzen ve věci sp. zn. 1 T 19/2013 dne 25. 3. 2013 Okresním soudem v P. (ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 21. 5. 2013, sp. zn. 10 To 178/2013, které téhož dne nabylo právní moci) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 48 měsíců a nadto byl mu uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.
6. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 26. 8. 2013, které bylo žalobci doručeno dne 5. 9. 2013, bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil opakovanou trestnou činností a opakovaným pravomocným odsouzením, a podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
7. Součástí správního spisu jsou též výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ze dne 26. 8. 2013 a rozsudek Okresního soudu v P. ze dne 25. 3. 2013, č. j. 1 T 19/2013-518. Dne 19. 11. 2013 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 3. 12. 2013 zástupkyně žalobce nahlížela do spisu, žalobce se následně podrobně vyjádřil v podání ze dne 31. 12. 2013. Součástí správního spisu jsou dále výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ze dne 30. 6. 2017, opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 30. 6. 2017 (ze kterého bylo zjištěno, že žalobce byl dne 27. 3. 2015 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody na zkušební dobu v trvání 5 let), a

negativní lustrace žalobce v živnostenském a obchodním rejstříku. Dne 14. 8. 2017 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, těchto práv však žalobce nevyužil.

8. Ministerstvo následně dne 20. 10. 2017 vydalo prvostupňové rozhodnutí, jehož výroky soud shrnul shora pod bodem 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ministerstvo podrobně zrekapitulovalo dosavadní průběh řízení a zjištění vyplývající ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí. Dospělo k závěru, že žalobce prodejem drog a zejména okolnostmi páčání takové trestné činnosti opakovaně závažně narušoval veřejný pořádek České republiky [což je důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Ministerstvo přitom vycházelo z výkladu pojmu *závažné narušení veřejného pořádku*, jak jej vyložil Nejvyšší správní soud, a zejména pak z (odůvodnění) rozsudku Okresního soudu v P. (jako trestního soudu) ze dne 25. 3. 2013, č. j. 1 T 19/2013-518. Jelikož bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl tímto rozsudkem ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 48 měsíců, dospělo ministerstvo též k závěru, že je u žalobce nadto dán důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
9. Ministerstvo dále posuzovalo, zda prvostupňové rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce (k tomu srov. str. 7 až 13 prvostupňového rozhodnutí). Shledalo, že do žalobcova života sice bude zasazeno, nicméně tento zásah nebude nepřiměřený v porovnání s důvody, které vedou ke zrušení trvalého pobytu, když platí, že čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, o kterém rozhodla žalovaná tak, jak je uvedeno shora pod bodem 1 tohoto odůvodnění. V podrobnostech je odůvodnění napadeného rozhodnutí rozvedeno v rámci posouzení jednotlivých žalobních bodů.

Posouzení žaloby soudem

11. Pokud jde o právní úpravu, je nutno v dané věci vycházet z § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, byť žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí (až) dne 21. 2. 2018, a to z důvodu, že řízení o zrušení platnosti trvalého pobytu bylo zahájeno (již) dne 5. 9. 2013, přičemž podle čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb. (přechodné ustanovení) se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
12. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo *zruší* platnost povolení k trvalému pobytu, *jestliže* byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, *za podmínky*, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Žalobce v návaznosti na předmětnou právní úpravu namítá, že zrušení trvalého pobytu žalobce nebylo nutné a žalovaná (resp. ministerstvo) jen využila situace (bez přihlédnutí k individuálním okolnostem případu). Zákon totiž zrušení platnosti povolení k trvalému

pobytu umožňuje, nikoli nařizuje. K tomu žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že citované ustanovení nařizuje ministerstvu zrušit povolení k trvalému pobytu, jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky.

14. V této otázce soud souhlasí se žalovanou, že ministerstvo mělo povinnost (jak vyplývá ze samotné dikce citovaného ustanovení; k tomu viz zvýraznění shora) přistoupit (*ex offio*) ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, shledalo-li důvod podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Pro daný postup bylo samozřejmě relevantní, zda a za co byl cizinec v minulosti odsouzen, přičemž za účelem tohoto zjištění bylo ministerstvo oprávněno požadovat vydání výpisu či opisu z evidence rejstříku trestů (§ 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S žalobcem lze souhlasit jen potud, že podmínkou pro vydání rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu je jeho přiměřenost z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Tato právní úprava tak dovoluje uvážit, zda lze důvod, pro který je možné povolení k pobytu zrušit, považovat za přiměřený ve vztahu k důsledkům zrušení platnosti trvalého pobytu. Nic to však nemění na tom, že zjištěné skutečnosti odůvodňovaly zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a prostup ministerstva tedy nebyl nezákonný.
15. Žalobce dále namítá, že mu trestní soud neudělil trest vyhoštění ani zákaz pobytu v České republice. Podle žalobce je také nutno přihlídnout k tomu, že trest odnětí svobody je sám o sobě restriktivní jak vůči žalobci, tak i vůči jeho rodině. Jelikož žalobce již byl za své jednání dostatečně a zcela zákonně potrestán a napadené rozhodnutí má v podstatě totožně neblahý vliv na jeho život, je žalobce (i jeho rodina) za své jednání žalovanou (ministerstvem) trestán podruhé.
16. K tomu žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí nelze považovat za (dvojí) trestání žalobce, zásada zákazu dvojího trestání se zde neuplatní, neboť správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a soudní řízení trestní jsou na sobě nezávislá řízení s rozdílnou povahou. Žalovaná není vázána ani tím, že trestní soud žalobci neuložil trest vyhoštění, v té souvislosti pak citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37.
17. Ve shodě s žalovanou se soud nedomnívá, že by správní orgány pochybily tím, že zrušily žalobci platnost povolení k trvalému pobytu, byť v trestním řízení žalobci nebyl uložen trest vyhoštění (který je mimo jiné spojen se zákazem pobytu na celém území České republiky po dobu několika let či na neurčito), jelikož správní orgány nebyly trestním rozsudkem v otázce neuložení trestu vyhoštění vázány. Podmínky pro uložení trestu vyhoštění a pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jsou odlišné a nejsou na sobě závislé. Správní orgány sledují jiné cíle než trestní soudy. Proto ta skutečnost, že žalobci nebyl uložen trest vyhoštění (příp. zákaz pobytu), nebránila žalované (resp. ministerstvu) v tom, aby ve správním řízení rozhodla o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Ačkoliv se žalovanou uvedený případ (řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 103/2013-37) týkal řízení o správním vyhoštění, za použití *argumentu a maiori ad minus* je tam vyslovený právní závěr aplikovatelný i na toto řízení a žalovaná na něj odkázala zcela přiléhavě. Řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu rovněž nelze srovnávat s trestním řízením, napadené (prvostupňové) rozhodnutí nelze považovat za sankci, a žalobce jím tak není trestán, tím méně podruhé v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Tento žalobní bod proto není důvodný.

18. Žalobce dále namítá, že vzhledem k tomu, že podklady pro vydání rozhodnutí byly ministerstvem shromážděny již několik let před vydáním rozhodnutí, nemohly vypovídat o aktuálních poměrech žalobce (o jeho rodinných vazbách či o jeho chování).
19. K této námitce žalobce, která byla uvedena již v odvolání, žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla (srov. str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí), že po vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí sice bylo ministerstvo od roku 2014 dlouhodobě nečinné, nicméně v roce 2017 si obstaralo aktuální podklady pro vydání rozhodnutí, které žalovaná pokládala za dostatečné. Žalobce přitom byl poučen o možnosti se k těmto podkladům vyjádřit, svého práva však nevyužil. Žalovaná zdůraznila, že tvrzenou neaktuálnost podkladů žalobce nijak nekonkretizoval a neoznačil důkazy na podporu svého tvrzení a po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy ve prospěch cizince (k tomu žalovaná citovala též z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015-45, a Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37).
20. Žalobce správním orgánům pouze v obecné rovině vytýká, že si neopatřily aktuální podklady pro vydání rozhodnutí. K takto uplatněné žalobní námitce soud nicméně podotýká, že souhlasí se závěrem vysloveným žalovanou, která přílehavě odkázala na rozhodnutí správních soudů (ačkoliv se odkazovaný případ týkal řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za novým účelem, uvedené závěry lze analogicky použít i na řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu). Soud tak opakuje, že po příslušném správním orgánu nebylo možné požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, ačkoli jde o řízení zahájené z moci úřední. Je totiž zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí, případně o tom nabídl důkazy. Práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce ostatně ve svém podání ze dne 31. 12. 2013 využil, kdy se též podrobně vyjádřil ke svým poměrům; na výzvu ministerstva ze dne 30. 6. 2017 však žalobce již nereagoval, a rezignoval tak na sdělení relevantních (tehdy) aktuálních informací o jeho osobě i soukromém a rodinném životě. Soud se proto s takto obecně uplatněnou námitkou žalobce neztotožnil, skutková zjištění učiněná správními orgány obou stupňů soud pokládá s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci za dostačující a přiměřeně aktuální.
21. Soud konstatuje, že není sporu o tom, že žalobce nelze považovat za trestně zachovalého ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů (k tomu konkrétněji srov. bod 5 tohoto rozsudku) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let. Ostatně sám žalobce v žalobě uvádí, že si je vědom, že se dopustil trestného jednání, kterého odstupem času velmi lituje a omlouvá se za něj. Intenzivně se snaží o nápravu tak, aby vedl ve všech ohledech spořádaný život (k důkazu navrhuje hodnocení Probační a mediační služby České republiky). Uložený trest odnětí svobody uvědoměle přijal a vykonal, pro řádné chování byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn a do vězení se nikdy nechce vrátit. Od spáchání trestné činnosti uplynula řada let, bezpečnost ani zájmy společnosti tak již dlouhodobě nejsou ohroženy. Žalobce je přesvědčen, že každý člověk má právo na druhou šanci.

22. Žalobce v té souvislosti rovněž namítá, že postup žalované (ministerstva) nesmí být zformalizován (zautomatizován), jelikož každý případ je individuální s řadou odlišností. Tak je třeba vždy ke každé věci přistupovat a zejména je nutno přihlídnout k tomu, jak bude zasaženo do (rodinného) života cizince. Opuštění České republiky by pro žalobce mohlo mít fyzické i psychické následky, bylo by nelidskou nenahraditelnou újmou. Žalobce není přesvědčen, že jeho chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Žalobce proto žádá, aby bylo přihlídnuto k jeho chování v době výkonu trestu odnětí svobody a po jeho propuštění, k době uplynulé po jeho propuštění a v té souvislosti k absenci jeho nebezpečnosti, a zejména pak k jeho pevným rodinným vazbám, aby na území České republiky mohl žít plnohodnotný život. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepochybně nepřiměřeným zásahem do jeho života.
23. Žalobce k tomu nadto uvádí, že v České republice žije již od roku 1992, tj. od svých 9 let (ačkoli zjistil, že ministerstvo jej na území České republiky chybně eviduje až od roku 1996), navštěvoval zde základní školu a pobýval zde i v období let 1999 až 2005 (ačkoli zjistil, že ani v těchto letech ho ministerstvo na území České republiky neeviduje). Žalobce má v České republice dvě dcery (což dokládá jejich rodnými listy, v nichž je uveden jako otec), dále zde žijí jeho otec, matka a sestra, která získala české občanství (k důkazu dokládá kopii jejího cestovního dokladu). Žalobce plánuje uzavřít (nikoli účelový) sňatek se svou současnou přítelkyní, s bývalou přítelkyní (matkou jeho dětí) má přátelský vztah. Do podzimu roku 2017 žila jeho bývalá přítelkyně s dcerami u žalobcovy matky, i přes jejich odstěhování do M. však udržují příkladné vztahy a jsou neustále v kontaktu. Žalobce se s dětmi pravidelně vídá, přispívá na jejich výživu a potřeby. Žalobce spolupracuje s Probační a mediační službou České republiky, řádně splácí jím způsobenou škodu a dodržuje uložená omezení. Žalobce tak má v České republice zázemí, nejbližší rodinu i přátele, v minulosti zde legálně pracoval v obchodní společnosti L., s.r.o. Žalobce se tak dozajista integroval do české společnosti a vede řádný život. Naopak k zemi původu žalobce nemá žádný vztah a nemá tam žádné zázemí. Žalobce má nadto obavy ze socialistického zřízení ve Vietnamu, jelikož je ztotožněn s demokratickým řádem. Nelze proto vyloučit vznik konfliktu pro jeho názory a smýšlení, na jehož základě by mu ve vlasti hrozilo stíhání či pronásledování.
24. Sporná je tedy otázka, zda jsou důsledky zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro žalobce přiměřené. V dané věci je tak třeba identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí na straně jedné a intenzitu porušení zákona (důvodu), které vedlo k jeho vydání, na straně druhé (k tomu srov. § 174a zákona o pobytu cizinců a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, kde byly specifikovány faktory, kterými je povinen se příslušný správní orgán zabývat).
25. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nijak nezpochybnily existenci rodinného života žalobce v České republice, neboť (jak) žalovaná v napadeném rozhodnutí (tak ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí) vztahy mezi žalobcem a jeho rodinou pokládala za skutečné a výslovně shledala zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Při posouzení této otázky ministerstvo vycházelo zejména z toho, že žalobce žil v České republice od roku 1996 (pozn. soudu: *vzhledem k věku žalobce není podstatné, bylo-li tomu již od roku 1992*), v roce 2007 získal v České republice trvalý pobyt a žili zde také jeho rodiče a sestra. Vzalo

též v úvahu, že žalobce byl zletilý, svéprávný a svobodný, přičemž jeho tvrzení o tom, že má družku a děti ničím nedoložil. K tomu žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo zjištěno, že by žalobce byl zapsán jako otec nezletilých dětí, ostatně sám žalobce uvedl, že v rodných listech zapsán není. Důkaz o otcovství přitom žalobce nepředložil ani v odvolacím řízení. Navzdory tomu ministerstvo i žalovaná v napadeném rozhodnutí zohlednily, že ani v případě, kdy by však žalobce tvrzení o otcovství doložil, nebylo by rozhodnutí nepřiměřené, jelikož okolnosti svědčící v neprospěch žalobce převážily. Správní orgány rovněž zohlednily, že vazby žalobce s rodinou byly oslabené z důvodu žalobcova odsouzení k trestu odnětí svobody, neboť ten byl uvězněn po narození svých dětí, a že na osobě žalobce nebyl nikdo pobytově závislý.

26. Ze shora uvedeného plyne, že o okolnostech rodinného života žalobce správní orgány uvažily, přičemž vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Vyhodnotily přitom, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude negativně zasaženo, avšak tento zásah správně shledaly přiměřeným, jak rozvedeno níže.
27. Závěr, že veřejný zájem na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je v tomto případě větší než dopad do žalobcova života, ministerstvo i žalovaná přílehavě podpořily odkazy na řadu rozhodnutí správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech. Soud na tomto místě musí vyslovit souhlas s připodobněním posuzované věci k případu posuzovanému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Odkázat lze též na později vydané rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018-57, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, nebo ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 Azs 222/2019-24 či ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26. Jako v odkazovaných věcech, tak i v nyní posuzované věci lze dojít k závěru, že zájem na ochraně společnosti před pachateli trestné činnosti převažuje v těchto konkrétních případech nad zásahem do jejich soukromého a rodinného života.
28. Soud shrnuje, že žalobce byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let nepodmíněně (ačkoli na spodní hranici trestní sazby) za trestné činy nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu a ohrožení pod vlivem návykové látky. Žalovaná zohlednila (srov. zejména str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí), že trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je v trestním zákoníku definován jako úmyslný, nadto jde o zvlášť závažný zločin, a žalobce drogově trestnou činnost páchal dlouhodobě, ve značném rozsahu, na množství osob (i ve věku blízkém mladistvým), se zistným úmyslem, přičemž předmětný trestný čin je považován za vysoce společensky škodlivý. Drogová kriminalita je obecně závažná zejména pro svůj dopad na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog, užívání drog přitom patří k sociálně patologickým jevům s negativními důsledky pro společnost.
29. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že ani zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nelze považovat za nepřiměřený. Přestože správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestných činů, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném ničeho nemění ani skutečnost, že byl žalobce pro své chování z výkonu trestu podmíněně propuštěn (ve výkonu trestu odnětí svobody

byl ostatně žalobce *de facto* nucen vést řádný život), a že plní podmínky podmíněného propuštění. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody totiž nepředstavuje zahlázení odsouzení. Negativní důsledky žalobcova jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Soud připomíná, že pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu má pro odsouzeného celou řadu důsledků. Není jím pouze konstatování viny odsouzeného ve vztahu ke konkrétnímu trestnému činu a stanovení trestu (či též určení škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení), ale také dočasná ztráta obecné bezúhonnosti a specifické důsledky předpokládané zvláštními zákony (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97).

30. Žalobce si tak měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to nejen v rovině trestněprávní, nýbrž i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žil-li žalobce na území státu, jehož nebyl občanem, musel počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce na jeho území pobývat. Žalobce zároveň mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky či svou družku, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.
31. Pro úplnost pak soud dodává, že lze souhlasit s žalovanou, že posuzování obavy z případného pronásledování v zemi původu spadá do řízení o mezinárodní ochraně. Toho si žalobce ostatně musel být vědom, neboť o udělení mezinárodní ochrany požádal. Soudu je přitom ze své činnosti známo, že ministerstvo o této žádosti žalobce rozhodnutím ze dne 14. 9. 2018, č. j. OAM-277/ZA-ZA11-HA08-2018, již rozhodlo, a to tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje, a že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit, neboť žalobce podal proti tomuto rozhodnutí ministerstva žalobu. Tato žaloba byla zdejším soudem zamítnuta jako nedůvodná rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 45 Az 18/2018-31.
32. Soud nad rámec tohoto odůvodnění k tvrzení žalobce o plánovém sňatku se svou družkou uvádí, že k takovému rozvoji žalobcova rodinného života došlo až v době, kdy jeho další pobyt na území České republiky byl ohrožen napadeným rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalobce si tedy v době sňatku, pokud k němu skutečně došlo, musel být vědom toho, že jeho budoucí setrvání a vedení rodinného života na území České republiky je značně nejisté. Zrušením povolení k trvalému pobytu nicméně nejsou žalobce ani jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat zde společný život, natož pak v zahraničí (včetně země žalobcova původu).
33. Žalobní argumentace v rozsahu uvedeném pod body 21 až 23 tohoto rozsudku není důvodná.
34. Kopíí cestovního dokladu sestry žalobce V. L. N. vydaným dne 28. 11. 2017, rodnými listy dcer žalobce V. B. H. N. a V. B. N. N. vydanými dne 22. 3. 2018, dokladem (potvrzením) o zajištění ubytování ze dne 14. 3. 2018, potvrzením o rodinném stavu ze dne 16. 3. 2018, e-mailovou zprávou ze dne 26. 2. 2018, jakož ani zprávami Probační a mediační služby České republiky o průběhu dohledu ze dne 14. 3. 2017, dne 18. 9. 2017 a dne 7. 3. 2018, na

kteřé žalobce odkazoval, soud důkazy neprováděl, neboť by takové dokazování bylo s ohledem na shora uvedené závěry nadbytečné. Ze stejného důvodu soud neprovedl ani výsledk žalobcovy bývalé družky T. Y. N..

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na plnění běžných povinností správního orgánu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. dubna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu